

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

סגן גד (גדי) בונה ז"ל

בן שולמית ומנחם

נולד בתל אביב

התגורר בתל אביב

התגייס בספטמבר 1965

שרת בחיל השריון

נפל בעת מילוי תפקידו בשרותו

י"ח בתשרי תשל"ד, 14/10/1973

נקבר בבית העלמין הצבאי קרית שאול

אזור: 1 חלקה: 1 שורה: 7 קבר: 27

הותיר אחריו אישה, הורים, אח ואחות

בן 26 בנופלו

קורות חיים

גד (גדי), בן שולמית ומנחם, נולד ביום ל' באב תש"ז (16.8.1947) בתל-אביב, למד בבית-הספר היסודי "דן" והמשיך בבית-הספר התיכון העירוני ד' (בוגר מחזור תשכ"ה). בבית-הספר היה גדי תלמיד טוב ועירני, התבלט ביושרו ובחוש הצדק שלו. חבריו התרכזו סביבו והייתה לו השפעה רבה עליהם. מוריו חיבבוהו על ההומור והחן הרב שנתברך בהם. כשהיה בן שתיים-עשרה הצטרף לתנועת "מחנות-העולים", "חרש" את הארץ לאורכה ולרוחבה, למד לאהוב את נופיה ולהכיר את שביליה. הוא היה פעיל בהנהגת הקן ושימש כתובת שאליה היו הכל פונים, לצורך מעשה התנדבות או בשעת התלבטות רעיונית ומוסרית. לאחר שהשלים את לימודיו התיכוניים כתלמיד מצטיין, הייתה הדרך פתוחה לפניו לעתודה האקדמית, אך לא זו הייתה דרכו של גדי: "קודם צריך למלא את החוב למדינה ואחר כך נדאג לעצמנו".

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

גד גויס לצה"ל בתחילת ספטמבר 1965 והוצב לחיל השריון. תקופת שירותו הסדיר הייתה מן הקשות ביותר. בעת מלחמת ששת הימים היה בין המבקיעים לתעלה, במסגרת חטיבה 7, ובעת מלחמת ההתשה שירת על-יד תעלת סואץ. בין שתי המלחמות השלים קורס קציני שריון, והיה בין הראשונים שהוצבו ליחידת ה"פאטונים" ואחר-כך ליחידת טי-55.

אחרי ארבע שנות שירות השתחרר גדי מהשירות הסדיר ופנה ללימודים באוניברסיטה העברית בירושלים. הוא בחר במקצועות שהיה בהם מן המחקר ומן הביצוע, כדברי חבריו. כתב עליו פרופ' ש. קוגלמס, דיקן בית-הספר לכלכלה ולמדעי החברה: "הכרנו את גד במסגרת לימודי הבוגר במחלקה לסטטיסטיקה, ובעיקר במשך השנה הראשונה ללימודיו לתואר מוסמך. הוא היה מוכר למורים בסטטיסטיקה לאורך כל תקופת לימודיו, הן כתלמיד והן כעוזר הוראה. גד היה תלמיד מצטיין ואף נבנתה בעבורו תכנית לימודים במיוחדת ב'חקר ביצועים', על-פי בקשתו. זהו תחום חדש אצלנו וגד היה אחד הראשונים שבחר בנושא זה". בעת הלימודים התגורר בשכונותיה השונות של ירושלים, התערה בחיי האוכלוסייה והתיידד עם התושבים. הוא עודד נערים נחשלים, שהתייאשו מסיכויי קידום כלכלי וחברתי, לנסות לפתוח דף חדש ולבנות לעצמם עתיד. בכספו קנה להם מכשירי עבודה וגם דאג לתעסוקה בשבילם. הקדיש מזמנו וגייס את חבריו הסטודנטים לעזור בלימודים לילדים נחשלים ומעוטי יכולת. באותה תקופה נשא לאישה את רחל לבית דקל, שהכיר אותה עוד מגן הילדים. מספרת רחלי: "דברים רבים עניינו את גדי ולכן התלבט במה לבחור. חלומו היה להתמסר למקצוע שיהיה קשור עם פיתוח הארץ, להתגורר בכפר, ליהנות מהנוף הפתוח, להרבות בעיון ולטפח משפחה ברוח המסורת". לפרנסתו עבד במשרה מלאה במחלקת המחקר של אגף-התקציבים באוצר, ובמשרה חלקית - כעוזר הוראה בחוג לסטטיסטיקה שבאוניברסיטה העברית. בשעות הפנאי התמסר לענפי ספורט שונים. הוא הרבה לטייל עם חברים, עד לים המלח הגיע כדי להתבונן בזריחת השמש ועד לפסגת החרמון - כדי לצפות בשקיעתה. לא נלאה מסיורים בירושלים ובמדבר יהודה. במלחמת יום הכיפורים צורף גדי לפלוגה שהייתה זרה לו. מספר חברו לקרב, סרן משה גלעד: "... מרגע שגדי הגיע אלינו, זר ובלתי מוכר, הפך להיות כתובת וסמכות. הייתה לו איכות מקצועית שלא נתקלתי בה עד עתה, גם לא בין אנשי הקבע. היה לו דבר שקשה להגדיר מה זה - מין מערכת יחסים מושלמת כלפי הזולת". ביום י"ח בתשרי

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

תשל"ד (14.10.1973), לחם גד בראש מחלקת טנקים במוצב "הברגה" מול גשר פירדאן שעל התעלה בסיני, בעת קרב הבלימה הגדול. בקרב זה נפל גדי מפגיעה של רסיס פגז, בהיותו חשוף בצריח. הוא הובא לקבורות בבית-העלמין הצבאי בקרית-שאול. השאיר אחריו אישה, הורים, אח ואחות, בני משפחה וחברים רבים.

לזכרו הוקמה ספריית-עזר במחלקה לסטטיסטיקה של האוניברסיטה העברית, ביוזמת חבריו הסטודנטים והמרצים; ביער בקוע שבפרוודור ירושלים נטעה משפחתו חורשה לזכרו בה מתכנסים מדי שנה משפחתו, חבריו ומכריו לציון יום נפילתו. נכתבו עליו רשימות: בחוברת על הנופלים שפרסם הגדוד בו לחם; בביטאון עובדי משרד-האוצר; בביטאון עובדי הסוכנות היהודית; בספר לזכר הנופלים מבין תלמידי תיכון ד' ובספר זיכרון לנופלים מבין תלמידי האוניברסיטה העברית בירושלים.

בונה גד

בן שולמית ומנחם
ירושלים

סרן גד (גדי) בונה עזב את ביתו הירושלמי ביום-כיפור בשעה 7 בערב, כדי להצטרף לגדוד המילואים שלו, ומאז לא שב עוד לביתו.

לא היתה זו טבילת-האש הראשונה שלו כמפקד בשריון. כמפקד-טנק, השתתף במלחמת-ששת-הימים בקרבות-הבקעה של חטיבה 7 המהוללת, תחת פיקודו של המח"ט שמואל גונן (גורדיש). במכתב ששלח אז גדי להוריו, הוא אמר: „מזעזע לדעת, שחברים קרובים-קרובים לך נלחמו עד שנשרפו למוות, מבלי שפנו לבקש עזרה“.

גד בונה התייחס למלחמה כאל דבר שחייבים לעשותו, אך לא שש אלי קרב. הוא לא חזר ממלחמת-ששת-הימים שיכור נצחון, הוא חזר רצוף אך מלא רצון לחיות. בתקופת מלחמת-ההתשה שירת כקצין קרבי בתעלת-סואץ והיה בין הראשונים שעברו לטנק „פטון“. גדי היה מאותם קצינים שידעו להתרגל מהר מאוד לציווד חדיש ולקשור מהר קשרים עם בני-אדם שאיתם היה עליו לפעול.

גדי למד מתמטיקה וסטטיסטיקה באוניברסיטה העברית בירושלים, וסיים תואר ראשון בהצטיינות. בעת לימודים אלו, התגורר בשכונה הנוודעת „נחלאות“, סביבת מסילת-ישרים. הוא התערה בחיי השכונה הדלה, התידד עם תושביה וניסה לעזור להם להתקדם בחיים, כשהוא מאמין בהצלחת הדבר. גדי עודד נערים נחשלים, שהתיאשו מכל סיכוי לקידום חברתי, לא להיכנע לגורלם ולנסות לבנות לעצמם עתיד אחר. הוא קנה בכספו מכשירי-צבעות והחל להעסיק אותם בעבודה, כדי לשקם את הנערים הללו מבחינה כלכלית ולעזור להם לפתוח דף-חדש בחייהם. כן הקדיש גדי הרבה מזמנו לפעולה בהתנדבות של חוגי-סטודנטים למען נפגעים טעוני טיפוח מיוחד. והוא התגלה בפעולה זו כבעל סבלנות נדירה והבנה עמוקה לבעיות קטנות בהן נתקלים אנשים אחרים.

את רחל אשתו (לבית דקל) הכיר גדי „עוד מהגן, כשהיה זורק אבנים לחלון ביתנו“ — כדבריו של חותנו, אביה של רחל, ישעיהו דקל, תושב הדרי-יוסף שליד תל-אביב. ישעיהו דקל הוא מנהל מרכזי-נוער של הסוכנות היהודית משנת 1963, והוא עבד גם קודם לכן בסוכנות, במחלקת הקליטה ובהנהלת מרכזי-נוער.

למרות שגדי היה תלמיד מצטיין כבר בתיכון (עירוני ד', ת"א), הוא לא רצה להמשיך בלימודים גבוהים במסגרת העתודה האקדמאית, למרות שהדבר נתאפשר לו. הוא הסביר להוריו, שהקריטריון העליון לגבי הדור-הצעיר בארץ הוא הבטחון, ודווקא הטובים בנוער הם אשר חייבים להתגייס לצרכי

הבטחון. גדי טען, כי המדינה זקוקה למוחות הטובים בקווי החזיתות, כדי שפחות בחורים ייהרגו. הוא אמר, שההליכה לאוניברסיטה בתקופה קשה זו, נוגדת את הערכים עליהם חונך הדור שלו.

בתקופת לימודיו באוניברסיטה העברית, נתגלה גדי כבעל מוח מבריק. לאחר שסיים בהצטיינות את לימודי התואר הראשון, הורכבה עבורו תוכנית-יחיד בחקר-ביצועים, בנושא שבו התמחה לתואר שני. הוא רצה לגמור מהר את הלימודים, להתקדם בחיים האישיים ולבנות את ביתו ומשפחתו. הוא עבד במשרה מלאה באגף התקציבים של משרד-האוצר, וכן עבד במשרה חלקית כעוזר-הוראה. בחוג לסטטיסטיקה באוניברסיטה. למרות עיסוקיו הרבים בלימודים ובעבודה, המשיך גדי גם לחיות ולהרגיש את החיים שלו, לא להפסיד ולא לבזבז אף דקה לשוא, כאילו חש, שלא יאריך ימים ושנים...

„היו דברים רבים מאוד שעניינו אותו” — אומרת רחל אשתו — „ולכן היו לו גם התלבטויות רבות”. במותו היה בן 26 בלבד (נולד ב-16.8.47) ולמעשה טרם הגיע לדרך-חיים מגובשת. הוא רצה איפוא לטעום מכל דבר, וכך תיכנן ללכת

להתישבות, לחיות חיים שקטים בכפר, לאו דווקא לפי הצרכים של השכלתו האקדמאית. לא פעם חשב לצאת לשנת-לימודים בישיבה, כי גדי הושפע מתלמידי ישיבות שהשתתפו אתו במלחמת-ששת-הימים, שבכוח האמונה התגברו יפה ברגעי-משבר. בתכניתו היה לעשות את לימודי הדוקטור בטכניון החיפאי או בארצות-הברית, לרכוש ידע נוסף ולגלות דברים חדשים בחקר מדעי, בנושאים שעניינו אותו.

גד אהב את הטבע והוכיח נפש רומנטית, כאשר היה יוצא סתם לצפות בשקיעת השמש מעל פסגת-החרמון או לחופי ים-המלח. הוא אהב לרוץ סביב חומות ירושלים, או לשבת על אחת מגבעותיה ולהתרכז בנקודה רחוקה באופק, או לצאת לסיור רגלי בהרי-יהודה. בעת סיורים בקבוצות עם חברים או מכרים, היה מתבלט גדי מיד בסגולותיו: להדריך, להנהיג ולפקד — סגולות שמצאו את ביטויין המלא בתקופת שירותו הצבאי.

סגולותיו אלו הובלטו לנגד עיניהם של פיקודיו וכל אלה שהיו עימו ביומו האחרון, הוא ה-15 באוקטובר 1973 — בסיני, מול „הארמיה השנייה” המכותרת של המצרים. אחד מחבריו הטובים ליחידה סיפר אחר-כך למשפחתו של גדי כי באותו תאריך, בסביבות השעה 11 בבוקר, ניתנה פקודה ליחידה לגלות את הטנק עליו פקד סרן בונה. לאחר חיפוש התגלה, כי גד נפגע קשה והובא לתחנת איסוף של פצועים, שם הוציא את נשמתו לפני שהצליחו להעבירו לעורף.

אותו חבר אף ידע לספר, שכרבע-שעה לפני הפגיעה, שמע את הטען-קשר בטנק שואל את גדי חצי-ברצינות חצי-באירוניה: טוב למות בעד ארצנו?... וגדי ענה לו: „כן, טוב למות בעד ארצנו!” גדי נפגע מרסיסי פגז כשהוא חשוף בצריח-הטנק ומפקד על חבריו ביחידתו.

הוא מסר את נפשו הזכה והצעירה למען הארץ אותה אהב נאמנה.

